

1)

No.

Date

NIỀM VUI VỚI NỖI BUỒN (Truyện ngắn)

NIỀM VUI VỚI NỖI BUỒN.

Ngày trên đũa Hoàng đến phi trường đi chuẩn bị cho cuộc đi quân ngũ, Uyên như không thành lệ với nỗi giận dữ, khi Hoàng không bằng lòng với sự lo lắng của bố mẹ. Khi bố mẹ là vì chỉ huy trưởng căn cứ Cam Ranh, nhà Hoàng cứ không bao giờ nghe tiếng súng trong khi đó chiến trường hàng ngày đã vui chân biết bao chàng trai Việt. Uyên xót xa khi nhìn khi nhìn hình bóng Hoàng lướt xa trên phi đạo... nhớ nhung với hình ảnh em đêm ngày nài tiếng yêu nồng thắm ở ngôi trường Trung học Cam Ranh. Hoàng hôn Uyên hai "cặp" lớp, mỗi tiếng chân nhỏ trong bước đi gấp gáp ở trại Hè Hiệp Mỹ... Giờ cấp sáu đến trường với Uyên vẫn là khúc phim đi vắng gọi lại cho Uyên thêm nỗi lo lắng và nỗi cô đơn in sâu trong tâm hồn Uyên. Nhưng Uyên vẫn cố gắng học xong chương trình Trung học đi mở ngày họp hôn với Hoàng như ước nguyện của cả gia đình.

Sau những tháng ngày trong quân trường Hoàng thất sự là chàng quân nhân nhậy cảm. Với như các quân sĩ chiến trường càng trở nên khốc liệt hơn. Hoàng tham dự vào trận chiến trên bốn vùng chiến thuật. Thậm chí thoát khỏi năm tích qua, nay Hoàng được phép đặc biệt về thăm nhà loĩi tình thân cả đảm đã đầy từ những đợt tấn công của quân và Hoàng được vinh thăng Thiếu úy... Sau như giây phút vui mừng của gia đình Hoàng, khi Hoàng trở như đoàn quân chiến thắng và mừng đưa con trở về trong an lành. Hoàng xin phép gia đình đến đón Uyên ở trường

2)

Thả gian trong quân trường, Hoàng thường viết thư cho Uyên mỗi tuần nhưng từ khi Hoàng ra tái chiến Uyên thỉnh thoảng nhận thư Hoàng, Uyên lại càng ngại ngùng hơn về hình thức học đã đến, Uyên vẫn thường về với chiếc đàn... Vào ra cổng Trường Uyên không gặp lại Hoàng với lễ quân phục màu hoa nháy đỏ. Trong nhà ngắm ngời thường nhớ sau bao tháng ngày xa cách Uyên vẫn cố quờ quạng hỏi thăm, Hoàng im lặng lấy Uyên trong nhà vui sướng thật sự sau bao ngày chờ đợi nhà hằng sầu...

Những ngày phép hạn phúc với Uyên trôi qua, Hoàng quyết định lấy phép dưỡng mệnh rồi sẽ làm lễ thành hôn với Uyên. Hoàng trở lại đơn vị tiếp tục đi khắp đi đây tìm kiếm đường đất nước, với những phút dưỡng quân Hoàng vẫn mở ngày ấy thật gần...

Đứng Uyên vẫn thấy thả gian sao cứ chầm chầm bao mở rớt, bao tính toán sau lễ thành hôn Uyên sẽ làm gì... Uyên cứ đeo mãi ý nghĩ này trong từng phút. Hàng đêm Uyên thầm cầu nguyện cho Hoàng bình an và mong ngày gặp hôn.

Bao năm chiến đấu đi? về? tự do cho mãi mãi quê hương nước Nam, nay đã mất vào tay bọn cộng quân Bắc Việt. Hoàng cũng bao nhiêu đồng đội đã bị cầm tù trên những vùng sâu nước đôi, biết bao hình ảnh và tiếng nói tàn ác đã man mác bên vế trả thù bằng cái hàng hạ nhục quân nhân trong Quân lực Việt Nam Cộng Hòa. Hoàng cũng chịu trong số phận đó. Sau 3 năm cầm tù Hoàng đã trải hai tháng lập đi bao tầng gần vùng dân ở. Thốt được địa ngục cải tạo, Hoàng trở về Nha Trang sống bằng mọi nghề...

cũng như sự giúp đỡ của gia đình... và Hoàng tìm cách viết thư sau nhiều lần gặp bạn bè giúp đỡ và cũng thất bại nhiều lần, Hoàng may mắn đi đến được lễ Tự do. Hoàng hy vọng gặp lại bạn ở đất Mỹ, nhưng không may Hoàng không được đến đi Hoa Kỳ do là quân nhân thân chiến của binh chủng Dù. Vì Hoàng tạm trú ở Nhật, Nhật đang nhận người tị nạn và Hoa Kỳ muốn người tị nạn phải đứng cử ở đó. Thời gian sống tạm trú ở Nhật Hoàng đã cố tìm hiểu những thông tin về thời kỳ. Bao giờ biết lúc vì đứng mình có quên những người bạn cùng chiến tuyến và người tình ngày đi đã đi bên sang đó. Hoàng thì nên biết tất cả những thủ tục từ nay, đôi khi Hoàng muốn hướng thả tất cả chúng nghĩ đến ngày mai. Nhưng vì Hoàng còn lại gia đình ở quê nhà và cũng là của sĩ quan, nên Hoàng cố gắng tìm việc làm để hậu giúp đỡ gia đình và Hoàng cũng đã nhận giúp làm công trong trại, đó cũng là nguồn an ủi còn lại của đời Hoàng.

Thời gian trôi qua, Hoàng cũng quen dần với đời sống của kẻ tha hương. Tên cô Hoàng đi được tờ báo có đăng HTNCTVN sẽ giúp đỡ cựu quân nhân đứng cử tại Hoa Kỳ. Hoàng cảm thấy buồn cười cho những cảnh vắng lá liễu hay lùn vùn lùn. Tuy Hoàng không tin gì ở khả năng đi những với một hoặc lấy Hoàng viết thư tham hỏi và hỏi thêm chủ trương và khả năng của HTNCTVN. Sau một thời gian liên lạc, Hoàng được sự can thiệp của Hội và được tái cử lên bởi Tòa Đại sứ Hoa Kỳ... Qua các đợt phỏng vấn Hoàng được chấp thuận sang đứng cử tại Hoa Kỳ. Bây giờ, Hoàng cảm thấy thân thiện với ý nghĩ ngày trước đối với các chi

HTN CTVN. Hoàng tuy là cậu sĩ quan nhưng em mới mới so với cuộc chiến mới 10 năm mất miếu mới ngoài 30. Hoàng nghĩ sẽ cố gắng khi sang đó sẽ làm một cái gì cho xứng đáng để cái chi, cái bà "Trưng, Triệu" trong Hồ không cười "đáng nản" thì của quân lực Việt Nam chớ hòa và "nhảy dù cố gắng".

Chỉ em một vài hôm nữa là Hoàng về. Nhật đến cái tai họa này, niềm vui của một đời bị nạn là cái mơ chỉ có ngày ấy. Hoàng sẽ gặp lại bạn bè cũng như chúng... bận ý nghĩ về quân quốc trong đầu óc Hoàng... Văn Hoàng trai hết chết gọi Hoàng nhận thủ, Hoàng vẫn nghĩ có lẽ là thế này, chứ có ngờ đâu là thủ luyện. Hoàng thật giận, chớ hết phải đọc cái thủ luyện không? Hình ảnh em đêm ngày cũ, hình ảnh kẻ bạc tình từ bấy lâu nay....

Washington D.C. ...

Anh Hoàng!

Nhận thư anh do nhà cũ chuyển đến, Uyên không ngờ nhận được anh chiều nay. Uyên tưởng chừng giấc mộng ngày gặp anh về phép năm xưa. Hình ảnh cái hùng, hình ảnh em đêm ngày xưa đã gọi lại cho Uyên biết bao nhớ nhung ngậm ngùi, Uyên tưởng chừng như anh hiện hiện bên Uyên.

Anh yêu! ngày giặc Cộng sắp tàn đến Cam Ranh Uyên chờ anh, cũng chờ cũng vắng bóng anh, Uyên lo sợ cho chết mất mạng anh, Anh có biết luyện như và "thử" tâm đến dưới núi không? Uyên âm thầm cầu xin Chúa và mẹ Maria giữ gìn sức khỏe cho anh... giặc Cộng đã đến bên cam, bố và gia đình phải đi tản, Uyên không muốn rời xa nhà này, để chờ

51

anh, nhưng Bố Uyên phải đi Uyên là anh và dân vì đã đi tản
trước, Uyên hy vọng sẽ gặp lại anh, ngộ đâu khi đến tại Quan
Uyên tìm đến các dân vì đi tản không tìm thấy anh. Uyên
gián Bố Uyên đã vô tình cắt chia tình yêu em và anh nhưng lại
phân tâm lo Uyên âm thầm chịu đựng nỗi nhớ thương và chờ
gặp lại anh.

Anh yêu! Thời gian cứ trôi đi, Uyên lấy việc học để
khuây khỏa tâm hồn, sống với cỏ hoa, biết bao lần yêu thương
đến với Uyên, Uyên gạt bỏ tất cả để chờ đợi anh, cũng ngỡ
chờ anh cũng biết tin anh, Uyên đã hồi một số bạn bè đang
ngủ của anh, biết anh đã chết khi gác công vào, và có người
bạn anh chết trong trại cải tạo. Uyên chỉ biết ôm mặt khóc
cho số phận mình... Anh biết không? Uyên học xong Đại Học
và vẫn không tin tức của anh! Uyên đã cố gắng tìm cái trái tim
nạn viên hồn biết tin anh. Như thế đã gần mười năm chờ
anh, Uyên cảm thấy quá tuyệt vọng. Gặp nhận tin anh thì cuộc
đời Uyên đã hoặc sang toàn đời khác. Uyên đã lập gia đình với
Huy, Trung ký thì công, người đã cho gia đình Uyên đi tản, chỉ
năm Huy theo đuổi Uyên vì ta ăn nhận của gia đình Uyên,
Uyên đã chấp nhận với đời cũ hôn của Huy và ước muốn của
hai gia đình, bây giờ Uyên đã có 1 cháu...

Anh! Có lẽ giờ đây anh trách Uyên lắm phải không? Uyên
chỉ nói thật với tâm hồn mình, thủ không phải là lỗi phần hai
Uyên nghĩ anh không bao giờ tên Uyên đến đi, nhưng có lẽ thời
đi ngày sẽ thấy hiểu tất cả. Giờ đây đã biết nhau là nỗi nhớ
cho Uyên, nhưng dù Uyên có đi chẳng nữa kỷ niệm không xóa
nhòa trong tim Uyên. Uyên xin anh thủ lỗi cho Uyên và gia đình
có lẽ tình mình đã an bài cho mỗi số mệnh chúng ta. Xin anh